# Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

*Omvender eder, ti Himmerikes rike er kommet nær.* (Mat. 3, 2).

| NR. 11 | 1. JUNI 1924 | 3 AARG. |
|---|---|---|

## DET SÆDELIGE GRUNDLAG ER ABSOLUT NØDVENDIG.

AV MORTEN A. C. NICOLAYSEN, SALT LAKE CITY.

(Slutning).

Da Gud skapte de to forskjellige kjøn i sit billede, saa var det med et høist lyksaligt og udødeligt formaal for øie, fordi de i deres to forskjellige naturer og sind er sat til at utfylde hinanden i kjærligheten, som er ren og lutret, og en følge av Helligaandens syvfoldige frukter, som nævnt av apostelen Peter i sit 2. brev, 1. kap.: «Saa gjører eder nu ogsaa netop derfor al flid for i eders tro at lægge dyd for dagen, og i dyden forstandighet og i forstandigheten avholdenhet, og i avholdenheten taalmodighet, og i taalmodigheten gudsfrykt, og i gudsfrykten broderkjærlighet, og i broderkjærligheten kjærlighet til alle.»

For dem, som endnu paa grund av slet omgang og indflydelser og sterkt nedarvede kjødelige tilbøieligheter har vanskeligheter ved at se grænsen i virvaret, saa skal jeg peke paa, hvad Herren i vor tid uttrykkelig har sagt, hvad der forstaaes ved «hor»: «Og eftersom du har adspurt mig angaaende ekteskapsbrud — sandelig sier jeg dig, om en mand mottar en hustru i den nye og evige pakt, og hun holder sig til en anden mand, som jeg ikke har beskikket hende ved min hellige salvelse, hun har bedrevet hor og skal utelukkes.

Om hun ikke har indgaat i den nye og evige pakt, og hun holder sig til en anden mand, hun har bedrevet hor.

Og om hendes mand holder sig til en anden kvinde, og han hadde gjort et løfte, saa har han brudt sit løfte, og han har bedrevet hor.»

Den første paragraf angaar nærmest de Siste Dages Hellige, mænd saavelsom kvinder, som har hat den rettighet at indgaa i Herrens tempel og deri indviet sig selv til Guds tjeneste og mottat høiere begavelser. Den anden og tredie paragraf angaar alle kirkens medlemmer saavelsom verden i almindelighet og peker tydelig paa den avstukne grænse.

Man kan betrakte denne grænse baade fra et moralsk, et psykologisk og naturvidenskabeligt standpunkt, og man vil ikke kunne komme til noget andet resultat, end at den er naturlig og riktig, fordi kjønsforholdet berører alt det sarteste og fineste og inderligste i menneskets aandsliv, hvis det er uskyldigt, og det skriver med uutslettelig skrift kjendskapets handling paa menneskets hjerte. Hvor det kjødelige begjær tilfredsstilles ved løse forbindelser, vil den skarpe iagttager lægge merke til, at det sætter sit mugne præg paa menneskets aandsliv og aasyn og utsletter de ædlere følelser; og hvor utskeielser finder sted uten hensyn til følgerne, har det i millioner av tilfælder medført de grusomme kjønssykdommer.

I næsten hvert eneste tilfælde finder en aandelig tilbakevirkning sted. Vedkommende er et forskjelligt menneske fra hvad det var før, da det naturligt føler, at det har besmittet det aandelige livs frukter, som her forut er omtalt.

*Det beste* et menneske kan gjøre, som kjender Guds vilje gjennem hans aabenbarede ord til denne slekt, er at bekjende sin synd enten i enrum, privat eller offentlig til rette tid og paa rette sted i overensstemmelse med syndens natur, forhold og aabenbaringernes ord. Vor kirkes psykologiske erfaringer viser, at det er *det beste* et medlem kan gjøre, fordi det derved befrier og lutrer sig selv fra en uren bevæggrunds energi, som i kraft av det engang mottagne guddommelige vidnesbyrd, paavirker den aandelige

tilstand og er istand til at foraarsake baade mentale og legemlige forstyrrelser av værste beskaffenhet, mens vedkommende medlem samtidig utsætter sig for fuldstændig apostasi fra læren og kirken, hvilket er et daarligt bytte, og som det, set fra hvilkensomhelst side, «ikke har raad til», som dr. Crane sier. Det er en feiltagelse at tænke, at et menneske gjør sig ringere ved i fortrydelse at bekjende raa og plumpe synder. I bekjendelsen ligger aandskraften til omvendelse. Men man kan ikke fortsætte med at begaa de samme synder og omvende sig. Man maa holde fast ved omvendelsen.

Hvor der endnu er en aandelige grundvold at bygge paa, er det alles plikt, hvis de kjender overtrædelsen, at utøve tro og broderkjærlighet overfor et saadant faldent menneske, og fremfor alt holde sin mund med, hvad der er skedd, og ikke la vedkommende føle det i ord og handling. Det er den rette sjælelige fremgangsmaate og i overensstemmelse med Guds ord.

Iagttagelserne og erfaringerne viser, at vedkommende selv har nok i den aandelige bjergbestigning for at komme over feiltrinet og for at naa til det samme stade, hvor vedkommende før var som det «grønne træ» i fuldt flor. Men det er fuldt værd de sjælelige anstrengelser, og det beste vedkommende kan gjøre er at glemme hvad der er skedd og øve sig hver dag i korrekt tænkning og bringe disse tanker ut i et virksomt og rent liv. Læs for eksempel og uavladelig om igjen apostelen Peters breve, og la kjærligheten for Kristus være den levende, og jeg nærer ingen tvil om, at det menneske som har begaat feiltrinnet, vil igjen faa den fulde aandelige styrke. Nogen vil maaske spørge, hvorfor saa megen omhygge overfor et menneske, som har vist en forloren søns tendenser. Fordi det menneske gjennem evangeliet har smakt Kristi gaver og den tilkommende verdens kræfter, har huset broderkjærligheten, fordi det besidder en udødelig aand, utsprungen fra Gud, som det endnu ved forbøn er tid at frelse fra fornedrelsens favntak. Læseren vil finde, at det i det hele er i overensstemmelse med Jesu Kristi egen praksis under hans specielle missionsgjerninger.

Jeg skal nu tilsist berøre lidt av den naturvidenskabelige side av saken. Jeg erindrer som ganske ungt menneske, mens jeg endnu opholdt mig i min fødeby Skive, at min fader gav mig den svenske professor Seved Ribbings verk om den «Seksuelle Hygiejne» at læse (oversat til dansk av dr. med. Carlsen, Kjøbenhavn). Prof. Ribbings bok er skrevet med megen lærdom og finfølelse fra et fysiologisk og filosofisk synspunkt. Jeg er meget glad for, at min fader i min unge uskyldige alder opfordret mig til at læse en saa fremragende skribents lærdomme om kjønsforholdet og de seksuelle kræfter, og ønsker enhver fader vilde gjøre noget lignende, ti paa samme tid den lærte mig om mine egne skapende funktioner, indblæste den mig aanden av et kysk levnet og bevarte mig ren og ubesmittet for ekteskapet og har gjort det siden jeg indtraadte deri. Den lærte mig endvidere, at man heller ikke i ektestanden kan tillate sine kjønsfølelser raaderum efter forgodtbefindende, men at man, som apostelen Peter sier, i forstandigheten eller kundskapen maa utvise avholdenhet.

Alle store medicinske autoriteter og sociale sundhetslærere er enige om, at *seksuel avholdenhet* er en av de største betingelser for sundhet og lykke, at den gir livskraft, en overstrømmende aandsstyrke, større higen, arbeids- og forretningsdyktighet, den gir karakteren bestemthet og direkte formaal og en kjærlighet for det, som er fint, rent ædelt, godt, retfærdigt og moralsk, kort sakt, den tillægger i enhver tænkelig retning til sindets og legemets egenskaper for de menneskelige opgavers sukcesfulde utførelse; det er endogsaa paastaat av dem som har tilstrækkelig indsigt, at avhold eller sublemering av denne skjulte seksuelle kraft i mennesket, naar den er parret med indøvelse av guddommelig kjærlighet for sine medmennesker, vil gi mennesket evne til at se ind i den aandelige verden og sætte sig i forbindelse med dens sterke rørelse saavelsom sine medmenneskers tanker.

En autoritet sier, at den mandlige sæd indeholder fyrretyve gange saa megen vital kraft som det samme beløp av rødt blod like fra hjertet. Det blir da let med denne forstaaelse at indse, hvilken uhyre betydning den moderne

ungdomsbevægelse, speiderbevægelsen og i vor kirke de unge mænds og kvinders gjensidige utdannelsesforeninger har for at retlede de unges tanker og livlighet, og at ungdomsforsynet har forebygget meget av den eksisterende slibrighet og selvbesmittelse, der, som en doktor sier, har været og er næstendels universal.

En og anden vil maaske rette det spørsmaal: Hvad er fysisk set de viktigste aarsaker til uberettiget og sterkt seksuelt begjær. Jeg vil dertil svare: Den urette undfangne tanke faar næring fra en forkjært diæt, stimulerende drikke, maaske en sterkt nedarvet tilbøielighet og slet selskap, baade personligt og gjennem bøker. Men her kan vi ogsaa faa hjælp fra Gud — den store ernæringsfysiolog — der for sine barns velsignelse gav dem «visdomsordet» ved profetens Joseph Smith. Studer det ikke overfladisk, men eftertænksomt paragraf for paragraf, om igjen og om igjen hver uke i forbindelse med, hvad vore moderne og grundige ernæringsfysiologer og almindelige anerkjendte fysiske sundhetsreglementer har at si, og der vil gaa nye lys op for forstanden.

Læg merke til visdomsordets simpelhet og læg ogsaa merke til, at du saavidt mulig tar fordel av, hvad ernæringsstofferne, frukter, bær og grønsaker byr og er godt for «hver i sin tid» paa aaret, ti deri er en stor hemmelighet for dit velbefindende og din normale seksuelle tilstand. Likeledes burde ifølge visdomsordet for megen spisning av *hvitt* siktebrød og franskbrød undgaas, da det skaper forstoppelse, en av de værste fysiske tilstande hos mennesket, og som ogsaa har en uheldig irriterende tilbakevirkning paa kjønsorganerne.

Der burde øves visdom i benyttelsen av alle ting. Langt tilbake i tiden advarte Pythagoras mot et kraftig maaltid av egg og bakte bønner samtidig, fordi det vilde foraarsake vedkommende til at følge efter kvinder paa en letsindig maate. Arvelighet og slet selskap vil med lethet kunne overvindes ved forøvrig at konsentrere sine tanker om Guds ord, som er kraftigere end et tveegget sverd til at avskjære alt muggent paahæng, og du vil i selvovervindelsen staa som et bedre og lykkeligere menneske, idet «*sand-*

*heten har frigjort dig»*, som det var Jesu Kristi ønske og formaal med hans lærdomme og forløsergjerning, og hans efterfølgere, de Siste Dages Hellige, har som et organiseret kirkefolk staat forrest i rækken i forsvar og praksis av den rene sedelighet, at man bør holde baade sine øine og sine tanker fra selvisk seksuelt begjær.

Naar læseren av ovenstaaende tanker og betraktninger av de sedelige gjerninger har en rolig aftentime ved lampens skjær, saa vil det gjøre dig meget godt ogsaa at studere emnet under følgende henvisninger: Mattæus 5. kap., 15. kap., 19. kap.; Lukas 15. og 16. kap.; Markus 7. kap., 10. kap.; Romerbrevet 13. kap.; Galaterbrevet 5. og 6. kap.; 1. Korinterbrevet 6. kap.; Hebræerbrevet 13. kap.; Johannes Aabenbaring 2. kap.; Johannes Evang. 8. kap.; Johannes 1. brev 5. kap. Begge apostelen Peters' breve.

Mormons Bok: Alma 39. kap., Mosiah 13. kap., Alma 16. kap., Alma 23. kap., 3. Nephi 12 kap., Jacob 2. og 3. kap., Moroni 9. kap.

Paktens og Lærdommens Bok: 42. kap., 59. kap., 63. kap. 1.—23. vers, 64. kap. 1.—14. vers, 132. kap., 101. kap. 1.—42. vers, 89. kap. og 88. kap. 118.—126. vers.

---

## ET 25-AARS JUBILÆUM.

### BERGENS KONFERENSE 1899—1924.

AV **JOHAN SÆTRUM.**

Bergen med tilliggende distrikter og byer blev paa et møte der var holdt i Kristiania 8. mai 1899 organisert som egen konferense. Tilstede var præsidenterne for den europæiske og den skandinaviske mission, P. D. Lyman og Andreas Peterson samt 36 andre ældster fra Zion.

Av rapporten fremgaar det, at Bergens konferense skulde omfatte den sydvestlige del av Norge, fra Flekkefjord i syd til og med Romsdalen i nord.

Tidligere var der i Norge bare en konferense, nemlig Kristiania. Dette faldt selvsagt tungvindt i et saa utstrakt land som Norge, og da kommunikationerne væsentlig be-

stod av de langs kysten trafikerende dampskibe, var det hverken nogen billig eller hurtig historie for missionærerne at faa avlagt sine besøk i Kristiania.

De lange distanser utover landet gjorde naturligvis ogsaa sit til, at missionsvirksomheten ikke blev saa omfattende som den burde være, og det viste sig ogsaa, at arbeidet tok en anden fart og resultaterne blev rikere efter at landet var blit opdelt i flere konferencer.

Konferensepræsident Hyrum Jensen

Til at virke i Bergens konferense blev der sendt ialt 10 missionærer hvorav *Hyrum Jensen* fra Brigham City blev beskikket som præsident.

Der var ved begyndelsen ikke mange medlemmer i konferensen. Det samlede tal utgjorde ialt 96, hvorav 16 var barn under 8 aar. Medlemmerne var fordelt med 49 i Bergen, 31 i Aalesund, 14 i Stavanger og 2 i Egersund.

I 1900 er medlemstallet steget til 128, i 1901 til 148, i 1902 til 210 og i 1905 er man naaet til 241, hvorav dog 65 var barn under 8 aar. Foruten de ovenfor nævnte, var der i den samme tid ikke saa faa som hadde emigrert eller døde. Det relativt riktige tal blir altsaa adskillig større.

Fra aaret 1899 til nu er der i Bergens konferense indlemmet i kirken ved daab 635 personer og det nuværende antal medlemmer er 517. Der er i samme tid emigrert, døde etc. 198 medlemmer.

Konferensen har i 25-aarsperioden fra 1899—1924 hat ikke mindre end 145 missionærer, hvorav den væsentligste del — eller ialt 139 — var ældster fra Zion. De lokale ældsters virksomhet som missionærer har paa en undtagelse nær fundet sted under og efter verdenskrigen.

Da den første konferense holdtes i Domkirkegate 2, der var leiet for anledningen i august 1899, blev der av Hyrum Jensen i hans indledningstale sagt, at han haabet man i fremtiden maatte kunne skue tilbake til det arbeide som var utført med mange gode og rike minder. Hadde han hat anledning til at være her og se tilbake paa det arbeide som er gjort i de forløpne 25 aar, vilde han med tilfredshet kunne si, at hans haab var blit opfyldt. For dem som har hat denne anledning og kunnet følge begivenheterne ned gjennem aarene, har disse bragt et rikt forraad av erfaringer og dyrebare minder.

Der har været mange tunge perioder hvor en uforstaaende verden ikke hadde andet end haan, spot og forfølgelse at gi som belønning til vore tapre og uegennyttige missionærer, naar disse besjælet av sin indre overbevisning og sin trang til at virke, gik fra dør til dør med sine skrifter og prædiket evangeliet.

Men der har ogsaa været stunder hvor tilfredshet og glæde har sat i høisætet og flettet sine lysstraaler ind i den krans av minder, som vi eier idag, og naar det kommer til stykket er kanske dette det værdifuldeste av alt.

Missionærerne arbeidet tildels tungt for at vinde indpas paa de forskjellige steder, men fik de først folk til at høre paa hvad de hadde at forkynde, gik der som regel ikke lang tid hen, før de kunde organisere faste grene. Et eksempel paa dette er:

*Haugesund.*

Trods ihærdige forsøk fra ældsternes side saa det ut for at Haugesund skulde bli en av de byer hvor det ikke vilde være mulig at faa indpas. Missionærerne kunne ikke engang skaffe sig logi paa skikkelig vis, for ikke at snakke om forsamlingslokale til at holde møter i.

Først i 1905 lykkedes det to av missionærerne, nemlig Hyrum Larsen, Vernon, Idaho og Emil Christoffersen, Elsinor, Utah, at faa leiet et litet lokale og de samme mænd fik da ogsaa anledning til at indlemme ved daab de 4 første medlemmer i Haugesunds gren.

Siden den tid har arbeidet gaat fort fremover, ikke

mindre end 73 personer er blit døbt i denne by, som synes saa uimottagelig for Jesu Kristi evangelium, og vi kan idag glæde os ved, at vi i Haugesund har en præktig liten gren av kirken. Alt dernede tyder paa fortsat fremgang for Guds verk.

Til Haugesund knytter sig endel minder, som det kanske kan være av interesse at nævne. To av vore missionærer hadde besluttet at ta en tur til Karmøen, beliggende tæt ved Haugesund, med skrifter.

De hadde faat oplyst, at der ingen missionærer tidligere hadde været og ventet selvsagt ingen blid mottagelse. Hvor stor var derfor ikke deres forundring da folkene paa Karmøen ikke bare var venlig stemt, men ogsaa meddelte missionærerne, at der neppe fandtes et hus paa hele øen som ikke var i besiddelse av vore skrifter. Paa missionærernes spørsmaal om der tidligere hadde været ældster fra Zion og besøkt dem, blev dette benektet. Men skrifterne? Jo, dem hadde de fisket op fra havet sammen med endel vrakrester fra et forlist skib. Skrifterne var godt bevaret og befolkningen hadde læst dem med interesse. Siden den dag solgtes der mange bøker og skrifter der ute.

En av missionærerne, Carl Kjær fra Salt Lake City, blev dømt og straffet i Haugesund i 1909 for at ha utført en daabshandling. Straffen blev sonet med fængsel paa vand og brød.

Efterat missionærerne blev kaldt hjem under krigen, blev lokalældste Andreas Birkeland sat som forstander for grenen. Saavel han som hans brødre, der tok arbeidet efter ham da han emigrerte til Zion, har utført et fortjenstfuldt arbeide, og naar stillingen i Haugesund er saa god som den er, skyldes dette i første række brødrene Birkelands nidkjærhet for Herrens sak. For tiden er Lars Birkeland grenens forstander.

### *Stavanger.*

Hadde som tidligere fortalt en liten gren før 1899, idet der da var 14 personer som tilhørte kirken. Siden den tid til nu er der imidlertid indlemmet ikke mindre end 126

personer, et bevis paa, at der i grenen har været utført et intenst arbeide.

Forsamlingslokalet var i længere tid i Nygaten 15 som var en meget central beliggenhet og lokalet var meget bra, men da der indløp opsigelse maatte man ta det som var at faa, selv om det var mindre tilfredsstillende. Der er ingen tvil om, at hvis man kunde ha skaffet større og bedre lokale end det nuværende, vilde vore brødre ha set bedre resultater av sit flittige og energiske arbeide. Stavanger gren er trods de daarlige lokalforhold i en meget god forfatning.

I likhet med de øvrige grene har arbeidet under og efter krigen været lagt i det væsentligste paa vore lokale brødre, men det har vist sig, at de tiltrods for at de har maattet passe sit daglige gjøremaal, allikevel har faat tid tilovers for arbeidet i kirken. Den nuværende forstander, Henrik Andersen, kan saaledes se tilbake paa et saa smukt resultat som 14 daabshandlinger i siste halvdel av aaret 1923. Saadant lover godt for fremtiden, og der er da heller ingen tvil om fortsat fremgang i Stavanger gren.

### *Egersund og Flekkefjord.*

For 1899 var der i Egersund 2 medlemmer, senere blev der indlemmet en del i det nærliggende Sogndal, og aarene 1900—1901 viser en forholdsvis bra fremgang i Egersund by. Det viste sig imidlertid senere vanskelig at kunne utføre noget arbeide der nede, og grenen blev derfor periodevis nedlagt.

Der blev dog gjennem aarene indlemmet en del personer, saa da krigen brøt ut var der i Egersund og Flekkefjord ialt utført 24 daabshandlinger. For Flekkefjords vedkommende fik man her først medlemmer i 1912.

Da krigen brøt løs blev arbeidet i grenen nedlagt og de fleste av medlemmerne er enten reist til andre grene eller emigrert til Zion. De faa som er tilbake vil sikkert glæde sig om Zions ældster igjen kunne paabegynde sin virksomhet iblandt dem.

var i 1899 en livlig og fremadskridende gren. Kirkens medlemmer stod sig gjennemgaaende økonomisk bra, og deres hjælpsomhet og gavmildhet mot ældsterne blev snart et ordsprog i konferensen. Der var da ogsaa en jevn fremgang op gjennem aarene. Den store brand i 1903 spredte søskende tildels langt ut i distrikterne, saa det var vanskelig at faa dem samlet til møte, men det varte ikke længe før den driftige by var reist av asken og saa begyndte igjen en lys periode for Aalesunds gren.

Fra 1899 til 1924 er der indlemmet ved daab 88 personer. Aalesund har i særlig stor grad mistet medlemmer ved emigration og dette gjorde sit til, at da krigen kom var der ikke mange lokale brødre at lægge arbeidet paa.

Lokalældste Niels Andersen stod omtrent helt alene, da han blev beskikket som forstander for grenen, men da han ogsaa hadde sin store bedrift at passe, var det umulig for ham at klare sig uten hjælp. Lokalældste Johan Jensen fra Bergen blev saa beskikket som missionær og virket i Aalesund en tid fremover, imidlertid blev han syk og døde kort tid efter at være kommet tilbake til Bergen.

Da der ikke var anledning til at sende nogen anden i broder Jensens sted, blev følgen den, at arbeidet i det væsentligste stoppet op. Da distansen fra Bergen til Aalesund er hele 42 sjømil og man er henvist til dampskibstrafikken for at komme frem og tilbake, har selvsagt ogsaa dette medvirket til at Aalesund likesom er blit skjøvet længer bort, end de andre grene der ligger Bergen betydelig nærmere.

En ting er dog sikkert og det er, at blir Aalesund igjen besøkt av ældster fra Zion vil det ikke vare længe før den atter er den blomstrende gren som den var tidligere. Der er endel gode søskende i Aalesund og disse venter med længsel paa at faa grenen reorganisert. (Forts.).

## 4 GUTTER SOM HOLDT VISDOMSORDET.

Mens Joakim var konge i Juda kom kong Nebukadnezar og indtok Jerusalem og bortførte mange som fanger til Babel. Blandt disse fanger var der 4 gutter av Juda stamme ved navn Daniel, Hananja, Hisael og Asarja.

Nebukadnezar befalte sin øverste hofmand Aspenas at bringe nogen av de peneste og klokeste av de unge fanger fra Israel til hans palads, forat de der kunne bli oplært i megen kundskap. Blandt de gutter som blev ført til kongens palads var de 4 førnævnte. Kongen hadde befalet hvad slags mat og drikke de skulle ha, men Daniel bestemte sig for at han ikke ville besmitte sig med kongens mat og vin. Han sa dette til hofmanden, men denne blev ræd for at Daniel og hans tre kamerater ville komme til at se daarligere ut end de andre. Daniel sa da til ham: «Prøv os i ti dager, og gi os grønsaker at spise og vand at drikke, og se da paa vort utseende.» Hofmanden lovet dette, og det viste sig, at da de ti dager var gaat var disse 4 gutter vakrere at se til og fetere end de andre der spiste kongens fine retter og drak av hans vin. De blev ogsaa mere forstandige end de andre, og kongen fandt at de ti ganger overgik alle tegnsutlæggere og besvergere i hele hans rike.

Den samme forjættelse er git til de Siste Dages Hellige om de adlyder visdomsordet. Ti Herren sier blandt andet, at de skulle finde «visdommens og kundskapens skatter», hvilket vi alle skulle prøve at erholde.

Oversat ved *B. N.*

---

## MISSIONSPRÆSIDENTENS REISE TIL RØKEN.

Undertegnede og ældste Ernest Jørgensen avreiste torsdag 8. mai til Baadsto i Røken for at avholde et møte i gamle br. Johan Isachsens hjem. Der kom tilstede ca. 20 personer, der lyttet med interesse til de vidnesbyrd der blev baaret og de uttalte sandhetsord der blev forkyndt, likesom der ogsaa var tilstede en god aand der hvilede over møtet. — Br. Isachsen, der i ca. 7 aar har ligget tilsengs,

hadde et inderligt begjær efter at faa ovennævnte møte avholdt, da han hadde uttalt, at dette møte kanske var et av de siste møter han overlevede. Og han fik ret i sin opfatning, idet han straks efter møtets slutning, da præsidenten kom bort til hans seng, utaandet stille og rolig. Br. Johan Isachsen var født i Røken 1. februar 1836 og var saaledes ved sin død 88 aar gammel og døde i forvisningen om en herlig opstandelse. Han indlemmedes i kirken ved daab den 29. juni 1903 av ældste Joseph Mortensen og var et meget interesseret medlem. Han efterlader sig en datter, Annette Johansen. — Torsdag 15. mai foregik begravelsen fra hjemmet, hvortil missionspræsidenten og hustru avreiste for at delta i høitideligheten. Kl. 11 om formiddagen paa begravelsesdagen hadde et stort antal av slekt og venner kommet tilstede for at vise sin deltagelse og hvor der servertes forfriskninger. Kl. 3 tok begravelsesceremonien sin begyndelse i kapellet hvor salmen: «O Fader lad mit hjerte faa» blev sunget. Bøn av forstander Ingvald Johansen fra Drammens gren, hvorefter salmen: «O min Fader» blev avsunget. Præsident A. Richard Peterson holdt derefter talen ved baaren hvortil man sang 1. vers av salmen: «Nærmere Gud til dig», taksigelse av forstander Johansen. Under avsyngelse av de to siste vers av samme salme sænkedes kisten i graven. Indvielsen av denne utførtes av præsidenten. *A. Richard Peterson,* præsident.

---

## DAAB.

Tirsdag den 6. mai blev søster Jenny Marie Lindberg indlemmet i kirken ved daab. Daabshandlingen blev utført av missionspræsident A. Richard Peterson og haandspaalæggelsen av ældste Ernest Jørgensen.

---

## KIRKENS HALVAARLIGE KONFERENSE

avholdes for *Bergens konferense* søndag 15. juni.

*A. Richard Peterson,* præsident.

---

# BARNAS AVDELING

## FRA PLOGGUT TIL PROFET.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste William A. Morton.

Oversat fra originalen av Borghild Nielsen.

### 21. Missouri-pøbelen.

Kirken blev oprettet den 6. april 1830. Tre aar senere møttes de hellige i Missouri sammen for at høitideligholde denne dag, og de var meget lykkelige. De tilbragte en herlig tid sammen og med glade hjerter gik de hellige til sine hjem. De tænkte ikke dengang, at om kort tid skulde deres glæde vendes til sorg.

Straks efter denne tid kom en pøbelhob paa 300 onde mænd til Independence. De hatet de hellige og hadde besluttet at drive dem ut fra deres hjem og ødelægge kirken der. Men de seiret ikke dengang. De ledende brødre i Independence møttes sammen og bad til Herren om at han vilde beskytte sit folk. Deres bøn blev besvaret. Pøbelen drak sig fulde og begyndte at trætte sig imellem, og de brøt op uten at ha skadet de hellige.

Tre maaneder gik og en ny prøve kom til de hellige i Missouri. 500 mænd som var kirkens fiender møttes i Independence den 20. juli 1833. De planla, at fra den tid skulde ingen Sidste Dages Hellig faa tilladelse til at slaa sig ned i Jackson county, og at de 1 200 hellige som bodde der skulde væk, og at kirkens blad: «The evening and morning star» (aften og morgenstjernen) ikke længer skulde bli utgit. En komite blev valgt til at kundgjøre for de ledende brødre hvad de hadde besluttet i dette møte. Du kan tænke dig hvordan kirkens medlemmer følte naar de hørte denne beretning. Hvad skulde de gjøre? Brødrene bad om 10 dager til at tænke over dette. Svaret de fik var dette: «15 minutter er nok.»

Komiteen gik derefter tilbake og gav besked. De helliges fiender nektet at vente. De heiste et rødt flag i spissen og drog til ældste Wm. W. Phelp's hjem hvor kirkens blad blev trykt, og de rev trykkeriet ned til grunden og tok

væk typene, maskinene og andre ting. Søster Phelps som hadde et sygt barn paa armen blev jaget ut paa gaten. Pøbelen tok derefter biskop Partridge og ældste Charles Allen med til raadhuset hvor de rev av dem klærne og smurte dem ind med tjære og rullet dem i fjær.

Guvernøren for staten, L. W. Boggs, var tilstede og saa hvad der blev foretat. Istedenfor at forsvare dem, spottet han dem og sa:

«Nu vet dere hvad vore Jackson county-gutter kan gjøre, saa de maa se at komme ut av landet.» — Natten kom og disse onde mænd var fornøiet over hvad de hadde gjort, og de gik til sine hjem.

Tre dager senere møttes pøbelen igjen, og de hellige indsaa nu at de var underkastet disse onde mænds naade. Det var en stor prøvelse for de hellige at forlate deres hjem og land, for hvilke de hadde arbeidet saa haardt. Men ved at nekte at gaa vilde de paadra sig endnu større forfølgelser — og kanhænde det vilde komme til at koste mange liv. De sa derfor til pøbelen at halvdelen av dem vilde forlate landet den 1. januar og den anden halvdel den 1. april. Deres fiender gik ind paa dette og lovet at de ikke vilde volde dem flere uleiligheter. (Forts.).

---

## Feilfri.

«Mor» — sa en liten gut, som hadde søkt at finde nogen av sine jevnlike med et godt eksempel at efterligne — «hvem av alle de store guttene synes du jeg skulle prøve at ligne?» — «Hvem synes du?» sa moren. «Du kjender gutterne bedre end jeg.» — Den lille gut tænkte sig om en stund, og saa sa han: «Ja, Otto er en god gut, men han røker, Sigurd bander, Karl han drikker, John er forfærdelig hidsig, og Olaf er doven og vil ikke læse, Arvid gaar og fisker om søndagene, og Rolf han lyver, saa mor det er jo ikke en av dem jeg kan efterligne uten at finde en feil.»

«Saa, min lille gut,» sa moren, «da er det best du lar dem alle gaa og ta dit eksempel fra vor kjære Frelser. Det var derfor han kom, sier apostlerne, at han skulle vise os et eksempel at efterfølge. Og det kan vi gjøre uten mindste frykt. I ham vil du finde et fuldkomment eksempel, ti du vil ikke finde nogen plet hos ham.»

13 aar. *Louise Wilkin* i «*Juven. Instructor.*»

## VAAREN.

*Vaaren er kommen rundt omkring.*
*I nogen hjerter har vaaren fremspring,*
*derfor maa alle, store og smaa,*
*tænke at sjælen fremgang maa faa.*
*Du gode far, som i himlen bor,*
*hjælp du alle som nu tror*
*at du, nu er vor herre stor.*

*Hjælp du os at vi ved maalet var,*
*det som vi nu for øiet har.*
*Hjælp du os at vaaren maa komme,*
*saa at vi ei snubler eller falder omme.*
*Saa at vi nu det maal maa naa,*
*som du har lovet at alle skal faa*
*av de som tror og blir døbt.*

*Ja kjære far som i himlen bor*
*Hjælp du os alle saa at vi maa tro*
*at vaaren maa komme til os alle*
*som har indgaat pakt og faat den hellige salve.*
*Jeg ber dig om dette, o kjære far*
*som raader alt baade himmel og hav.*

*G. Sjøbakken, Haugesund.*

---

Jesu disciple søkte anledning til klage imot hverandre og tilgav ikke av hjertet, og paa grund av denne synd maatte de lide og bli haardt straffet derfor.

---

INDHOLD:

Det sædelige grundlag er absolut nødvendig. — Et 25-aars jubilæum. — 4 gutter som holdt visdomsordet. — Missionspræsidentens reise til Røken. — Daab. — Kirkens halvaarlige konferense. — Barnas avdeling. — Vaaren.

---

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Kr.a.
OTTO STENERSENS BOKTRYKKERI
KRISTIANIA